

Âsana: Listado de nombres en sânscrito

Listado de nombres en sânscrito

001 Samasthiti

Samasthiti significa Postura en atenci3n.

002 Tâdâsana

Tâda significa árbol recto.

003 Bhagirathâsana

Bhagirathâ fue un rey.

004 Parsva Uttânâsana

Parsva significa Lado.

Uttânâsana, Estiramiento.

005 Uttânâsana

Uttânâsana significa Estiramiento.

006 Pâdahastâsana

Pâdahastâsana significa Postura de pies y manos.

007 Prasârita Pâda Uttânâsana

Prasârita significa extendida

Pâda significa piernas

Uttânâsana, Estiramiento.

008 Ardha Uttânâsana

Ardha significa mitad

Uttânâsana, Estiramiento

009 Ekapâda-Uttânâsana

Ekapâda significa sobre un pie,

Uttânâsana, Estiramiento

010 Ardha Padma-Uttânâsana

Ardha significa mitad

Padma, en Loto

Uttânâsana, Estiramiento.

011 Tiryangmukha Ekapâda Uttânâsana

Tiryangmukha, significa con el rostro
detrás, Ekapâda, sobre un pie o pierna.

Uttânâsana, Estiramiento

012 Urdhva Mukhâsana

Urdhva significa arriba,

Mukhâsana: significa Cara.

013 Caturanga Dandâsana

Caturanga, cuatro soportes,

Dandâ significa Bastón

014 Urdha Mukha Svânâsana

Urdhva: Arriba

Mukha: Cara, Svânâ: Perro

015 Adhomukha Svânâsana

Adhomukha: Cara abajo

Svânâ: Perro

016 Vasisthâsana

Vasisthâ: Un sabio

017 Ekapâda Utkatâsana

Ekapâda: Un solo pie

Utkatâ: en cuclillas

018 Vâtâyanâsana

Vâtâyanâ: Caballo

019 Vîrabhadrâsana

La postura del héroe

020 Vîrabhadrâsana II

La postura del héroe

021 Utthita Trikonâsana

Utthita: De pie

rikona: Triángulo.

022 Utthita Parsva Konâsana

Utthita: De pie

Parsva: Un lado

Kona: Ángulo

023 Natarâjâsana

Natarâjâsana: La postura de Nataraja, dios Shiva.

024 Garudâsana

Garudâ es el pájaro de Vishnu. Postura del águila

025 Utkatâsana

Utkata: en cuclillas

026 Ardha Utkatâsana

Ardha: Mitad

Utkata: Postura en cuclillas

027 Hastinisadana

Parecido a un elefante

028 Jathara -Parivrtti I

Jathara: Abdomen

Parivrtti: Con torsión

029 Jathara Parivrtti II

Jathara: Abdomen

Parivrtti: Con torsión

030 Jathara Parivrtti III

Jathara: Abdomen

Parivrtti: Con torsión

031 Paryankâsana

Paryanka: Cama

032 Savâsana

Sava: Muerto

033 Tadâkamudrâ

Tadâkamudrâ: Aspecto de
tanque.

034 Apânâsana

Apânâ: Bajar abdomen

035 Urdhva Prasrta Pâdâsana

Urdhva: Arriba

Prasrta: Extendida

Pâda: Piernas

036 Supta Eka Pâdângusthâsana

Supta: Estar tumbado

Eka: Uno

Pâdângustha: Coger la punta del pie con el pulgar y los dedos.

037 Supta Pâdângusthâsana

Supta: Estar tumbado

Pâdângustha: Coger la punta del pie con el pulgar y los dedos.

038 Supta Prasârîta Pâdângusthâsana

Supta: Estar tumbado

Prasarita: Extendido

Pâdângustha: Coger la punta del pie con el pulgar y los dedos.

039 Supta Utthita Pâda Jânusirsâsana

Supta: Tumbado

Utthita: De pie

Pâda: Pierna

Jânusirsa: Cabeza hacia la rodilla.

040 Supta -Parvatâsana

Supta: Tumado

Parvata: Colina

041 Supta Baddha Konâsana

Supta: Tumbado

Baddha: Retener, atar

Kona: Ângulo

042 Dvipâda Pitham

Dvipâda. Dos pies

Pitham: Actitud

043 Matsyâsana I

Matsya: Pez

044 Matsyâsana II

Matsya: Pez

045 Setubandhâsana

Setubandha: El arco del puente

046 Uttâna Pâdâsana

Uttâna: Estiramiento

Pâda: Pierna, pie

047 Samasamsthânam

Samasamsthânam: Fácil en todas partes

048 Sâlamba Sirsâsana

Sâlamba: Con soporte

Sirsa: Cabeza

049 Nirâlamba Sirsâsana I

Nirâlamba: Sin soporte

Sirsa: Cabeza

050 Nirâlamba Sirsâsana II

Nirâlamba: Sin soporte

Sirsa: Cabeza

051 Nirâlamba Sirsâsana III

Nirâlamba: Sin soporte

Sirsa: Cabeza

052 Nirâlamba Sirsâsana IV

Nirâlamba: Sin soporte

Sirsa: Cabeza

053 Nirâlamba Sirsâsana V

Nirâlamba: Sin soporte

Sirsa: Cabeza

054 Viparitakarani

Viparitakarani: Gesto invertido

055 Sâlamba Sarvângâsana

Sâlamba: Con soporte

Sarvânga: Todas partes

Postura de todos los miembros levantados.

Postura de la Vela

056 Sâlamba Sarvângâsana II

Postura de todos los miembros levantados.

057 Sâlamba Sarvângâsana III

Postura de todos los miembros levantados.

058 Sâlamba Sarvângâsana IV

Postura de todos los miembros levantados.

059 Viparita Salabhâsana

Urdhva: Arriba

Baddha: Atado

Kona: Ângulo

060 Urdhva Konâsana

Urdhva: Arriba

Kona: Ângulo

061 Urdhva Baddha Konâsana

Urdhva: Arriba

Baddha: Atado

Kona: Ângulo

062 Ekapâda -Âkuñcanâsana

Ekapâda: Un pie

Âkuñcana: Encogerse

063 Âkuñcanâsana

Âkuñcanâsana: Encogerse

064 Ekapâda Sarvângâsana

Ekapada: Un solo pie

Sarvânga: Todas partes

065 Ekapâda Sarvângâsana II

Ekapada: Un solo pie

Sarvânga: Todas partes

Postura de todos los miembros levantados.

066 Halâsana I

Hala significa Arado.

067 Halâsana II

Arado.

068 Halâsana III

Arado.

069 Supta Konâsana

Supta: Tumbado

Kona: Ángulo

070 Karnapidâsana

Karnapida: Cerrar orejas

071 Urdhva Mukha Pascimatânâsana

Urdhva: Arriba

Mukha: Cara

Pascimatâna: Estiramiento posterior

072 Âkuñcanâsana Parivr̥tti

Âkuñcana: Encogerse

Parivr̥tti: Con torsión

073 Ekapâda Mayurâsana I

Ekapâda: Un solo pie

Mayura: Pavo Real

074 Ekapâda Mayurâsana II

Ekapâda: Un solo pie

Mayura: Pavo Real

075 Uttâna Mayurâsana I

Uttana: Estiramiento

Mayura: Pavo Real

076 Uttâna Mayurâsana II

Uttana: Estiramiento

Mayura: Pavo Real

077 Uttâna Mayurâsana III

Uttana: Estiramiento

Mayura: Pavo Real

078 Ardha Padma Uttâna Mayurâsana

Ardha: Mitad

Padma: Loto

Uttana: Estiramiento

Mayura: Pavo Real

079 Bhujangâsana

BHujanga significa Cobra.

080 Bhujangâsana II

BHujanga significa Cobra.

081 Ardha Salabhâsana

Ardha: Mitad

Salabha significa saltamontes.

082 Salabhâsana I

Salabha significa saltamontes.

083 Salabhâsana II

Salabha significa saltamontes.

084 Dhanurâsana

Dhanura significa Arco.

085 Godhâpitham

Godhâ significa Largetija.

086 Bhekâsana

Bheka: Rana

087 Râjakapotâsana

Râjakapota: El Rey de las Palomas

088 Simhâsana

Simha significa León.

089 Cakravâkâsana

Cakravâkâsana: Postura del ganso

090 Ustrâsana

Ustra: Camello

091 Ekapâda Ustrâsana

Ekapada: Una sola pierna o pie

Ustra: Camello

092 Kapotâsana

Kapota: Paloma

093 Urdhva Dhanurâsana

Urdhva: Arriba

Dhanura significa Arco.

094 Piñchamayurâsana

Piñchamayura: Pluma de Pavo real

095 Vrksâsana

Vrksa: Árbol

096 Sukhâsana

Sukhâsna: Postura fácil

097 Brahmâsana

Brahma: Dios Supremo

098 Siddhâsana

Siddha: Poder, talento

099 Svastikâsana

Svastikâsana: Postura auspiciosa

100 Padmâsana

Padma: Loto

101 Vajrâsana

Vajra: Diamante

102 Virâsana

Vira: Vitalidad

103 Gomukhâsana

Gomukha: Cara de Vaca

104 Nrsimhâsana

Nrsimha: Dios con cabeza de león

105 Parvatâsana

Parvata: Colina o montaña

106 Bhadrâsana

Bhadra: Buen augurio

107 Baddha Konâsana

Baddha: Atar

Kona: Ángulo

108 Dandâsana

Danda: Bastón

109 Jânusirsâsana

Jânusirsa: Cabeza hacia la rodilla

110 Pascimatânâsana

Pascimata: Estiramiento posterior

(Llamada la postura de la Pinza)

111 Tiryangmukha Ekapâda Pascimotanâsana

Tiryangmukha: Con el rostro detrás

Ekapâda: Una sólo pierna

Pascimatâna: Estiramiento posterior.

112 Ardha Padma Pascimatânâsana

Ardha: Mitad

Padma: En Loto

Pascimatâna: Estiramiento posterior.

113 Upavista Konâsana

Upavista: Sentado

Kona: Ângulo

114 Catuspâdapitham

Catuspâda: A cuatro patas

115 Purvatânâsana

Purvatâna: Estiramiento frontal

116 Mahâmudra

Mahâ: Grande

mudra: Sello, gesto simbólico

117 Nâvâsana

Nâva significa barca.

118 Krauñcâsana

Krauñca: Garza

119 Âkarna Dhanurâsana

Akarna: Arriba hacia la oreja

Dhanura significa Arco.

120 Parighâsana

Parigha: Puerta prohibida

121 Kurmâsana

Kurma: Tortuga

122 Samakonâsana

Samakona: Mismo ángulo

123 Mâlâsana

Mâla: Guirnalda

124 Ardha Matsyendrâsana

Ardha: Mitad

Matsyendra: Un yogui

125 Ardha Matsyendrâsana II

Matsyendra: Un yogui

126 Ardha Matsyendrâsana III

Matsyendra: Un yogui

127 Ardha Matsyendrâsana IV

Matsyendra: Un yogui

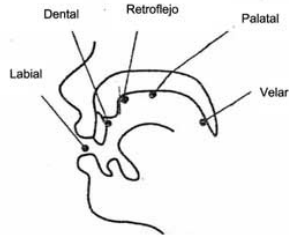
128 Mayurâsana

Mayura: Pavo real

129 Bakâsana

Baka: Grulla

MODO	Oclusivas					Sibilantes		Semivocales	Vocales		
ARTICULACION	sordas		sonoras			sordas	sonoras		sonoras		
Vibración cuerdas vocales											
PUNTO ARTICULACION	simple	aspirada	simple	aspirada	nasal				corta	larga	diptongo
Gutural	k क	kh ख	g ग	gh घ	ṅ ङ	ḥ ः	h ह		a अ	ā आ	e, ai ए, ऐ
Palatal	c च	ch छ	j ज	jh झ	ñ ञ	ś श		y य	i इ	ī ई	
Retrofleja	ṭ ट	ṭh ठ	ḍ ड	ḍh ढ	ṇ ण	ṣ ष		r र	ṛ ऋ	ṝ ॠ	
Dental	t त	th थ	d द	dh ध	n न	s स		l ल	ḷ ळ		
Labial	p प	ph फ	b ब	bh भ	m म			v व	u उ	ū ऊ	o, au ओ, औ

LOS CINCO PUNTOS DE ARTICULACION

El lugar de contacto que interrumpe la salida del aire se llama punto de articulación (*sthāna* "lugar"). Existen en sánscrito cinco puntos de articulación: el velo, el paladar, la parte media del paladar, los dientes y los labios

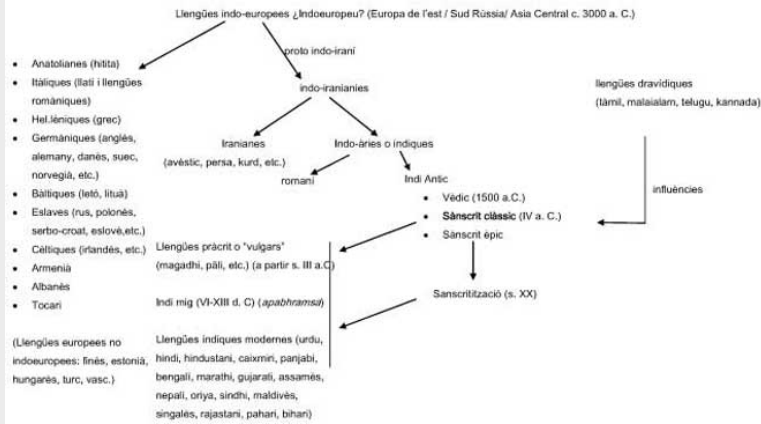
- **Velar:** el dorso de la lengua toca el velo del paladar: k, kh, g, gh, ṅ
- **Palatal:** el dorso de la lengua toca el paladar: c, ch, j, jh, ñ
- **Retroflejo:** la punta de la lengua se enrosca hasta tocar el paladar por detrás de los alveolos superiores, de modo que si nos miramos en un espejo podemos ver la parte de debajo la lengua: ṭ, ṭh, ḍ, ḍh, ṇ
- **Dental:** la punta y el borde de la lengua presionan hacia delante hasta tocar los dientes, tanto inferiores como superiores: t, th, d, dh, n
- **Labial:** los labios se cierran uno contra el otro: p, ph, b, bh, m

- **sonoro:** sonido en que se produce un vibración de las cuerdas vocales: la mitad de las oclusivas (g, gh, j, jh, d, dh, d, dh, b, bh), nasales (ṅ, ṇ, n, m), anusvāra (m), h y vocales.
- **sordo:** sonido en que NO se produce vibración de las cuerdas vocales: la mitad de las oclusivas (k, kh, c, ch, ṭ, ṭh, t, th, p, ph), las fricativas y el *visarga*.
- **no aspirado:** consonante simple, es decir, NO seguida de una aspiración (k, g, c, j, t, ḍ, t, d, p, b)
- **aspirado:** consonante seguida de una aspiración (kh, gh, ch, jh, ṭh, ḍh, th, dh, ph, bh), es decir, seguida del sonido *h*.

Laia Villegas

Imprimir en A4 formato pdf

GENEALOGIA DEL SÀNSCRIT

Etapas de l'evolució del sànscrit o "indi antic"

Dates i Esdeveniments històrics	Etapa de la llengua	Literatura
Civilització de la Vall de l'Indus (2500-1700 a. C.)		Inscripcions cuneïformes d'una llengua no desxifrada
Els pobles aris indoeuropeus migren a Iran, Àsia Menor i la Vall de l'Indus (c. 2000 a.C.) Penetració dels aris (pobles indoeuropeus) al Nord-oest de l'Índia (1500 a.C.) i la vall del Ganges (1000 a.C.), on es troben i conviuen amb els pobles autòctons.	Sànscrit vèdic	Composició i transmissió oral dels himnes vèdics o <i>Vedes</i> (c. 3000-2000 a. C.) Fixació oral dels Vedes en 4 compilacions (<i>saṃhitā</i>) (en ordre cronològic): <ul style="list-style-type: none"> • <i>R̥g-veda</i> (Veda dels himnes) (1500 a.C.) • <i>Sāma-veda</i> (Veda dels cants) • <i>Yajur-veda</i> (Veda de les fórmules sacrificials) • <i>Atharva-veda</i> (Veda de les fórmules màgiques) Cada Veda funda la seva escola de sacerdots
Consolidació del sistema de castes i formació de regnes independents (1000-500 a.C.)		

Vida de Buda i Mahavira (VI a.C.): Budisme i Jainisme com a religions heterodoxes escindides del brahmanisme ortodox	Vèdic recent o Sànscrit pre-clàssic	<i>Brāhmaṇas</i> (X- VI a. C.): comentaris dels Vedes, descripció en prosa dels detalls i significat de les cerimònies i rituals <i>Āraṇyakas</i> (X- VI a. C.): seccions del bosc <i>Upaniṣads</i> (ensenyances esotèriques) (VII-IV a.C): <i>Bṛhadāraṇyaka</i> , <i>Chāndogya</i> , <i>Āitareya</i> , <i>Taittirīya</i> , <i>Kauṣītaki</i> , <i>Īśā</i> , <i>Kena</i> , <i>Kaṭha</i> , <i>Muṇḍaka</i> , <i>Praśna</i> , <i>Śvetāśvatara</i> , <i>Māṇḍūkya</i> , <i>Maitrī</i> (en ordre cronològic) <i>Vedāṅga</i> (Ciències vèdiques auxiliars): fonètica, ritual, gramàtica, etimologia, mètrica i astrologia. <i>Sūtras</i> : tractats tècnics de litúrgia i ritual (solemnes i domèstics)
Alexandre Magne arriba a l'Índia (III a.C.) Imperi Maurya (IV-I a.C.) emperador Àsoka (III a.C.) Expansió del Budisme a l'Índia	Sànscrit Clàssic Conviu amb les llengües vernàcules (<i>prakṛt</i>) fins el 1000 d.C.	-Primera gramàtica sànscrita <i>Aṣṭādhyāyī</i> , Pāṇini, IV a. C. <i>-Bhagavadgīta</i> , II-III a.C. -Filosofia (6 escoles ortodoxes o <i>darśana</i>): <i>Mīmāṃsā</i> , <i>Nyāya</i> , <i>Vaiśeṣika</i> , <i>Sāṃkhya</i> , <i>Yoga</i> i <i>Vedānta</i> sūtras: tractat fundacional de cada escola: <i>Brahma-sūtra</i> de Bādarāyaṇa, I d.C.; <i>Yoga-sūtra</i> de Patañjali, II d.C.; <i>Mīmāṃsā-sūtra</i> de Jaimini, I d.C.; <i>Sāṃkhya-kārikā</i> de Īśvarakṛṣṇa, IV d.C.; <i>Nyāya-sūtra</i> de Gautama, II a.C-II d.C.; <i>Vaiśeṣika-sūtra</i> de Kanada, II d.C.

Dinastia Gupta (IV-VIII d.C.) Esplendor de la cultura clàssica hindú	Sànscrit èpic	- Èpica (<i>Itihāsa</i>) o epopeyes: <ul style="list-style-type: none"> • <i>Mahābhārata</i>, Vyāsa (IV a.C-V d.C) (inclou <i>Bhagavad-gītā</i>) • <i>Rāmāyaṇa</i>, Vālmiki - Llegendes i mitologia (<i>Purāṇa</i>) - <i>Dharmaśāstra</i> o ciència jurídica (ex. Lleis de Manu) -Poesia (<i>kāvya</i>) -Teatre: <i>Kālidāsa</i> , <i>Śakuntalā</i> (V d.C.) - Compilacions de contes i faules <ul style="list-style-type: none"> • <i>Pañcatantra</i> • <i>Hitopadeśa</i> - Altres ciències (<i>śāstra</i>): astronomia, medicina, astrologia, gramàtica, etc.
VIII-XI Desenvolupament del tantrisme en l'hinduisme i el budisme		
s.XI Invasió musulmana. Sultanat de Delhi	Primers textos en llengües vernàcules	

Sánscrito: normas de citación

NORMAS BÁSICAS DE CITACIÓN DE TÉRMINOS SÁNSCRITOS

□ Para cada término sánscrito de este glosario se indica entre paréntesis el género (m: masculino; n: neutro; f: femenino). De este modo puedes aplicar a cada término el artículo, adjetivo, etc. en su género apropiado. Para los términos neutros lo usual es utilizar el artículo masculino.

ej. el āsana (m), la mudrā (f), el yoga (m), el citta (m), la buddhi (f), la naḍī (f)

Si no encuentras el término que necesitas en este glosario, búscalo en el diccionario, allí encontraras el género de la palabra y su forma de citación.

□ Los términos se citan (en este glosario y en todos los escritos académicos) en su tema o forma de citación, es decir, la palabra tal como aparece en el diccionario, sin declinar (sin las terminaciones que indican caso y número).

ej. karman (en lugar de karma, su nominativo); ātman (en lugar de ātma, su

nominativo)

□ Cuando citamos una palabra en plural, no debemos añadir al final de la palabra la “s” española, dado que esto sería mezclar un término sánscrito con una terminación española.

ej. los āsana (en lugar de los āsanas), los kośa (en lugar de los kośas),

los yogasūtra (en lugar de los yogasūtras), las nāḍī (en lugar de las nāḍīs)

Sin embargo, podemos optar por añadir la “s” final. En ese caso, debemos explicitar que seguimos este criterio y aplicarlo sistemáticamente.

□ Idealmente hay que transcribir las palabras sánscritas al alfabeto latín siguiendo el sistema de transliteración internacional, con todos los diacríticos. Dichas transcripciones deben ir en cursiva.

En caso de no poder disponer de los medios técnicos para hacerlo, podemos optar por un sistema de transliteración simplificado y adaptado al español, siempre que así lo explicitemos. En ese caso no es necesario escribir las palabras en cursiva, puesto que dejan de ser citas del sánscrito para ser adaptaciones de las palabras sánscritas a la fonética española:

sh en lugar de ś y ṣ (shiva en lugar de śiva, shushumna en lugar de śuṣumna)

ch en lugar de c (chakra en lugar de cakra)

h en lugar de ḥ (antahkārana en lugar de antaḥkāraṇa)

t en lugar de ṭ (hatha en lugar de haṭha)

d en lugar de ḍ (tadāsana en lugar de taḍāsana)

m en lugar de ṃ (samtosha en lugar de saṃtoṣa)

n en lugar de ṇ y ñ (ashtānga en lugar de aṣṭāṅga)

ri en lugar de ṛ (vriksha en lugar de vṛkṣa)

Incluso optando por el sistema simplificado, intenta conservar la distinción entre vocales largas y cortas (las vocales largas se indican con una línea horizontal encima y pueden ser ā, ī, ū). Esto es fácil de hacer en el ordenador y además nos indica dónde hay que poner el acento de la palabra (ej. āsana en lugar de asana, mūla en lugar de mula, īśvara en lugar de iśvara)

□Si aprendes las palabras de algún maestro/a indio/a, es posible que él o ella pronuncie las palabras sin la a final (ej. anahat en lugar de anahata , dhyān en lugar de dhyāna , mokṣ en lugar de mokṣa). El motivo es que las está pronunciando en hindi, no en sánscrito. La mayoría de palabras sánscritas terminan en vocal. Cuando encuentres una palabra acabada en consonante asegúrate que no se trata de su versión hindi. Esto puedes hacerlo buscando la palabra en el diccionario.

Presta atención en mantener los compuestos como lo que son: una sola palabra. Es decir, debemos mantener juntas las palabras que forman un compuesto o, como alternativa, podemos separar las palabras

mediante guiones:

ej. karmayoga o karma-yoga (en lugar de karma yoga); yogasūtra o yoga-sūtra (en lugar de yoga sūtra)

Esto sucede especialmente con los nombres de los āsana, muchos de ellos compuestos

ej. vṛkṣāsana (en lugar de vṛkṣa āsana)

Laia Villegas

Sánscrito: Historia de la lengua

HISTÒRIA DEL SÀNSCRIT

El pensament filosòfic hindú es remunta a la cultura dels pobles indoeuropeus, que s'establiren, a través de graduals onades migratòries, al subcontinent indi entre el 2500 i el 1500 a. C. Els indoeuropeus eren pobles de tribus nòmades, belicoses, de mentalitat i religió patriarcal provinents de les estepes d'Àsia central i sud de Rússia. S'escindiren en diversos grups que emigraren en direcció a l'oest (Europa i Asia Menor) i el sud (Irán, India). No hi ha cap evidència material de l'existència d'un poble i una llengua indoeuropea; es tracta d'una hipòtesi elaborada pels alemanys al s.XIX, a partir dels trets lingüístics i culturals comuns de diversos

pobles que s'extenen desde Europa fins a l'Índia, i d'aquí el nom "indo-europeu".

Els aris són el grup dels pobles indoeuropeus que penetrà a l'Índia. Eren guerrers, politeistes i d'estructura i valors patriarcals. Tot i ser nòmades, paulatinament s'establiren a les conques fèrtils del riu Sarasvati i Ganges i fundaren l'anomenada civilització vèdica i les primeres grans ciutats de l'Índia.

Els pobles que habitaven el subcontinent en el moment de l'arribada dels aris eren d'una banda els pobles dravídics i, de l'altre, els descendents de la civilització de la vall de l'Indus (actual Pakistan), que en aquells moments ja havia desaparegut. Tot i que els aris s'imposaren políticament als pobles autòctons que vivien ja a l'Índia, integraren bona part de les seves creences, valors i costums, una fusió que donà com a resultat la civilització vèdica. Aquesta assimilació cultural dels autòctons es traduí també en l'assimilació d'elements lingüístics no aris en la llengua indoeuropea.

Hi ha un procés d'assentament i expansió de la civilització vèdica del Nord cap al Sud de l'Índia, cap on es van retirant els pobles dravídics, que actualment perviuen als estats del Sud, sobretot a Kerala i Tamil Nadu.

1- VEDIC

Els primers testimonis lingüístics que tenim d'aquesta civilització son un corpus textual anomenat Veda ("saber, coneixement"). Els Vedes foren compostats en el moment de l'establiment dels aris a l'Índia i recullen una tradició oral molt

més antiga que es transmetia de generació en generació. Segons la tradició,

aquests textos foren revelats pels déus als savis vidents (ṛṣi) i per això els Vedes s'anomenen també śruti, "allò escoltat", es a dir, revelat.

La llengua en què estan compostos aquests relats orals s'anomena "vèdic" y és l'antecedent del sànscrit clàssic.

2- SÀNSCRIT CLÀSSIC

Amb el pas del temps, s'imposà la necessitat d'elaborar una gramàtica i fixar les normes de la llengua sànscrita. Aquesta necessitat fou motivada per la importància que tenien els textos religiosos, considerats revelats i que fins el moment havien estat transmesos oralment. A més es creia que hi havia una relació directa entre el so i la realitat i que només la correcta pronunciació dels himnes causaria l'efecte màgic pel qual havien estat compostos.

D'aquesta consciència lingüística sorgiren les diverses branques (śākhā) o disciplines lingüístiques: fonètica (śikṣā), etimologia (nirukta), gramàtica (vyākaraṇa), mètrica (chandas), etc.

La diferència entre el vèdic i el sànscrit clàssic es comparable a la diferència entre el grec d'Homer i el grec clàssic.

Respecte al vèdic, en el sànscrit clàssic hi ha una simplificació de les formes verbals. El vèdic tenia l'accent tònic que amb el sànscrit es perd i es perd també una bona part del vocabulari vèdic, que es compensa amb la incorporació de préstecs lingüístics

de les llengües no aries. També es perden algunes categories gramaticals com ara els modes verbals del subjuntiu i l'injuntiu.

El sànscrit clàssic és la llengua que fou fixada pel gramàtic indi Pāṇini (s. III a. C.), com a llengua de la cultura i la religió de la casta dels brahmans, en contraposició a les llengües populars o vernàcules (prakṛta: "natural") que parlaven les altres castes. És la llengua de les obres literàries i dels rituals religiosos. És també una llengua de prestigi que denota la superioritat de qui la coneix i la utilitza, i per tant fou un dels vehicles de domini de l'èlite. El seu paper és comparable al del llatí a l'Edat Mitjana en contraposició a les llengües vulgars. No obstant, el mot saṃskṛta apareix per primer cop en el Rāmāyaṇa (V-VI d.C), per designar el que Pāṇini havia anomenat simplement "llengua" (bhāṣā).

"Sànscrit" és l'adaptació en la nostra llengua de la paraula sànscrita saṃskṛta: sam ("complert, junt, superior") + kṛta ("fet" participi passat de l'arrel √kṛ "fer"), i literalment significa "confeccionat, perfecte, elaborat, refinat".

La gramàtica de Pāṇini, titulada Aṣṭādhyāyī (s. III-IV a. C), conté aproximadament 4000 fórmules "algebraiques" on s'intenta resumir totes les normes morfològiques i fonètiques del sànscrit. Funcionà com una estandarització o normalització lingüística i ha estat la gramàtica normativa del sànscrit fins a l'actualitat, de fet encara s'estudia a les escoles i les universitats de l'Índia. No obstant, cal tenir en compte que en l'època de Pāṇini existien diversos dialectes del sànscrit i ell es basà

particularment en el dialecte de la zona del nord-oest.

En aquesta gramàtica s'identifiquen 2000 arrels monosil·làbiques a les quals s'afegeixen prefixos, sufixos i terminacions per formar paraules. Era un text que havia de ser memoritzat (podia recitar-se en 2 hores) però que necessitava ser explicat. El comentari principal de l'Aṣṭādhyāyī és el Māhābhāṣya ("gran comentari") de Patāñjali (150 a.C.), que alguns autors identifiquen amb l'autor dels Yoga-sūtra. Un altre comentari important de la gramàtica de Pāṇini és la Kāśikā-vṛtti, o comentari de Benarés, escrit per Jayāditya i Vāmana al s.VII d.C.

La fixació de la llengua per part de Pāṇini fou motiu de que aquesta no seguís una evolució pròpia natural i que els autors se sentissin cenyits a les seves normes. No obstant, amb el temps els escriptors tendiren a simplificar la llengua en el seu ús (per exemple, utilitzant indiferentment els tres tipus de passat que Panini havia diferenciat: aorist, imperfecte i perfecte) i a expressar la seva creativitat mitjançant una creixent artificiositat i ornamentació estilista, que es mostra per exemple en la construcció de frases llargues i sobretot llargs compostos, que poden arribar a tenir fins a 30 membres

El sànscrit fou una llengua parlada però mai a nivell popular. Era la llengua franca de les èlites, primer de la casta sacerdotal (brahmànica) i, a partir del s. II d.C, també de la casta governant.

Els textos sànscrits estàn sempre escrits en metre, tant en vers com en prosa.

DESCOBRIMENT DEL SÀNSCRIT A OCCIDENT

La ciència de la filologia comparada neix a principis del XIX arrel del descobriment del sànscrit (Franz Bopp). També la ciència de la fonètica a occident té el seu origen en el descobriment del sànscrit.

A partir de la partició i independència de l'Índia (1947) es produeix, juntament amb l'autoafirmació nacionalista, un procés de sanscritització de la llengua oficial, el hindi, que substitueix paraules d'origen urdu per paraules sànscrites.

Actualment el sànscrit es considera una llengua pràcticament morta. No obstant és la primera llengua de 6000 persones i la parlen 200.000.

CARACTERÍSTIQUES DEL SÀNSCRIT

Inflexió: nominal o declinació (8 casos, 3 gèneres, 3 números, 50 declinacions) y verbal o conjugació (3 perones, 3 números, 10 conjugacions, 11 temps). L'alfabet té 49 fonemes: 34 consonants, 14 vocals y 2 signes auxiliars. La fonètica es caracteritza per l'abundancia de la vocal "a", l'aspiració i la retroflexió (probablement adoptada de les llengües dravídiques).

3-LLENGÜES PRÀCRITES

Les llengües populars o vernàcules que provenen del sànscrit s'anomenen pràcrites. Es començaren a formar entorn del III a.C, com a resultat de la simplificació del sànscrit. En elles s'observa una simplificació dels grups consonàntics, desapareixen les consonants a final de paraula, els diptongs, el sandhi (unió

fonètica), el dual i es redueixen les inflexions verbals i nominals. Aquests dialectes foren també fixats i empleats com a llengua de la literatura secular i de noves religions com el budisme i el jainisme. Buddha predicà en un d'aquests dialectes (māgadhī), el que es parlava durant l'imperi Maurya, però la llengua dels textos budistes es el pāli, que fou l'escollida pels sthaviravādins.

D'altra banda, la llengua oral seguí evolucionant, simplificant-se i fusionant-se fins a arribar a la formació de les llengües de l'India moderna.

4-LLENGÜES DRAVÍDIQUES

Les llengües dravídiques es parlen actualment al Sud de l'India i gestaren una cultura molt important. Hi ha literatura tàmil des del s.I d.C. Aquestes llengües es caracteritzen per l'abundància de sons retroflexes i vocals que no son la a. També fan sandhi, però no declinen ni conjuguen sino que ho fan a través de sufixes. Aquestes llengües van rebre al seu torn influència del sànscrit.

Hi ha un altre conjunt de llengües molt minoritàries a l'India, les llengües munda que parlen les tribus que viuen a la selva i que probablement son autòctones a la India i estan emparentades amb la família lingüística de mon-mer.

ESCRITURA DEL SÀNSCRIT

No hi ha testimonis de que hi hagués escriptura a l'India abans del s. IV a.C. Cal tenir en compte que el sànscrit era eminentment una llengua oral i, per tant, la datació dels textos manuscrits que es

conserven no correspon amb la seva data d'elaboració conceptual i composició oral.

Els primers textos conservats estan en l'escriptura brāhmi i són els edictes d'Aśoka (III a.C), escrits en una llengua pràcrita. La primera inscripció que s'ha trobat en sànscrit és sobre pedra i data del s. I-II a. C.

Posteriorment s'emprà com a suport la fulla de palma i a partir del s. XI el pergamí (procedent de la Xina). Al nord de l'Índia s'empleà la tinta i al sud les inscripcions.

L'alfabet en què s'escriu el sànscrit és el devanāgārī (lit. "de la de la ciutat dels déus"), que és una varietat, entre moltes altres, de la família d'escriptures brāhmi. El devanāgārī neix cap al s. VII-VIII d. C i no només s'utilitza per escriure el sànscrit sino també algunes llengües modernes índies com ara el hindi i el marathi, etc. Les altres llengües utilitzen alfabet derivats del devanāgārī.

La característica més destacada del devanāgārī és que cada signe correspon a un fonema i que, per tant, la pronúncia és inequívoca. Com el brāhmi, és un alfa-sil·labari (o escriptura silábica), on cada signe representa una síl.laba i el símbol principal que es representa són les consonants, amb la vocal a inherent o altres vocals, que s'indiquen mitjançant signes auxiliars. Dues o més consonants seguides es representen mitjançant lligatures.

Des del s.XVIII-XIX, a partir de l'estudi del sànscrit per part dels acadèmics occidentals, s'ha elaborat un sistema

internacional de transcripció romanitzada de l'alfabet devanāgarī, que és el que utilitzen tots els llibres de text i estudis acadèmics de contingut indològic.

Laia Villegas

Āsanas en sánscrito
